

A barátságról

Volt egyszer egy ember, aki szépnek látta a világot, akinek nem voltak ellenségei és aki azt hitte, hogy megelégedett. De volt három barátja.

Az egyik minden nap arról beszélt neki, hogy mi csúnyát látott a világban. A másik folytonosan fogadkozott, hogy megvédi az ellenségek ellen. A harmadik azt vitatta, hogy csak a gonosz ember megelégedett egy ilyen bűnös társadalmi rendszerben.

Addig, amíg az ember elhitte mindezt és felakasztotta magát az erdőben egy fára. A három barát pedig összeült búsulni a fa alá és azt mondták:

Szegény meghalt ugyan, de fontos, hogy mi hűséges barátai voltunk.

Valahányszor a barátságról gondolkozol, jusson eszedbe ez a kis történet. És gondold a következőkre:

1. A barátság nem azt jelenti, hogy jogod van beavatkozni embertársad belső életébe.
2. A barátság nem hatalmaz föl arra, hogy tapintatlan és nevetlen légy.
3. A barátság nem azt jelenti, hogy valaki korlátlanul önzéseink rendelkezésére áll.
4. A barátság nem jogcím arra, hogy jellemhibáinkat feltétlenül és kötelességszerűen megbocsássák.
5. A barátság nem arra való, hogy valakit meggyőzzünk a magunk álláspontjának igazságáról, mindössze arra alkalmas csupán, hogy mások álláspontjait megértsük.
6. A barátság nem kér, nem követel, de nem is ismer áldozatokat.
7. A barátság oka nem lehet sem a véletlen, sem az egymásrautaltság. Még kevésbé azonos világnézeti beállítottság, vagy politikai célkitűzés. A barátság oka egyedül a barátság maga.

Az emberi lélek valami olyan titka ez, mint a zenének a hangok harmóniája. Nem azonosak, de kiegészítik egymást. Az igazi barátság olyan az emberi világ diszharmóniájában, mint egy finom, halk akkord.

(Vass Albert)